

SZILVIA MOLNAR

ÜVEGHÁZ

Open Books

Az augusztusi napfény teljes erőből igyekszik betörni harmadik emeleti apró lakásunkba. A karomban tartott csecsemő egy pióca, de nevezük csak Gombnak. Gomb sír. Nem olyan régen robbant be erőszakosan, nyílegyenesen a világba. Magunkban vagyunk, a kétszobás selyemgubónkban, aztán mégsem, mert kopognak. Az idegen hangtól Gomb még keservesebben bömböl, és én még kevésbé tudom, hogy mit tegyek. Csak azóta vagyok anya, amióta Gomb kibújt belőlem, és a fogalommal éppen úgy barátkoznom kell, ahogyan vele.

A levegő nem mozdul, a fény könyörtelen, a falak visszaverik a hangot. Kiver a víz.

Gombot egy kipárnázott babahordozóba teszem, ami a nappaliban, a kanapé mellett áll, mire csalódott hangokat hallat, harsányan, cseppet sem kedvesen. Meggondolom magamat. Felveszem, és félrehajtom a köntösömet, hogy

a teste a mellemre simulhasson. A mozdulatom még mindig esetlen, a súlya más, mint amire az agyam számít, a testem kéretlenül hevül. Szagok belőlünk és körülöttünk, nem lehet nem figyelni rájuk, rossz és megalázó állapotban vagyok. Hosszú és magányos volt a nap.

Egyik karommal és kezemmel támasztom a babát, a másikkal bontom ki a szoptatós melltartót. A mellbimbóm sötétbarnán csillog a késő délutáni fényben, és eszembe jut, hogy az aranyló fény órája a kedvenc sétaidőm ebben a városban, ahol épp lakunk.

Gomb érkezése előtt sokat gyalogoltam, és a lakást elhagyni nem tűnt bonyolult vállalkozásnak. Ha el akartam szakadni a könyveimtől vagy az íróasztalomtól, ahol általában dolgozom, csak kimerészkedtem a nyüzsgő utcára, és reméltem, hogy a város ritmusa elém lök egy-egy szót, kifejezést, ötletet, netán – ne adj’ isten! – érzést, aminek hasznát veszem, bármilyen fordításon is dolgozom éppen.

Tíz év fordítói tapasztalatával is újra meg újra megküzdöttem a munkámmal. Nem magával a szöveggel, hiszen élveztem, ahogy „helyes” megoldásokra találok (a kollégáim még mindig használják ezt a helytelen kifejezést). A kaméleonszerep lehet örömteli, de a több pénzért, ösztöndíjért, netán jogdíjért folytatott állandó

harc kimerített. Nem mintha a pénz annyira érdekelt volna, de szükségem volt rá, mint bárki másnak. A szakma peremén létezni amúgy szórakoztató – a sajátos versenyképességben találtam élvezetet. A legutóbbi munkáimat még a sajtóban is elismerték, ami azzal járt, hogy nemegyszer a borítóra is kikerült a nevem. A szerzőimet néha színes magazinokban láttam viszont, vastag gyapjúpulóverben, amint merengve nézik a zord skandináv tájat. Más hétköznapi lényekhez hasonlóan, vagyok elég hiú ahhoz, hogy bevalljam, nem szerettem volna, ha engem is ebben a rideg környezetben fotóznak, és végül is nem vagyok versengő típus. Nem vágyom rá, hogy látható legyek.

Nem voltam árva, de olyan nagyon régen leváltam a családomról, hogy egy adott ponton odahagytam a múltat, talán csak annak érdekében, hogy elégedetten vegyem tudomásul a jelent. Ha szakszerűen akarok fogalmazni, megteremttem a magam szerény körülményeit azzal, hogy az Államokban a svéd irodalom fordítója lettem.

Megy le a nap, és nekem szabadulnom kell ezektől a gondolatoktól: velem van Gomb, és most ez vagyok én. Ez a dolgom, hogy vele legyek.

A tarkójánál fogva a mellemre illesztem, fogatlan szája kinyílik. Rácuppan a halpuha ajkával. A testem megvonaglik, érzékenyen érint, ahogyan ráharap.

Az idő nagy részében nem tudom, mit teszek. Gomb olyan közel nyomul a mellemhez, hogy fogalmam sincs, hogy kap levegőt. A csalódás betölti lassan a kis batyut, ami a teste, és felsír, de nem elég hangosan ahhoz, hogy elnyomja az ajtón felhangzó újabb kopogást. Idegesít. A karom megfeszül. Újabb kopogás hallatszik, még hangosabb. Újra nem tudom, hogy mit tegyek.

Más helyzetben, egy másik világban füttyülnék arra, aki megzavar, folytatnám az életemet, vagy ha várnék valakit, arra felkészülnék. Talán eljátszhatnám, hogy éppen lefeküdni akartam, megigazíthatnám a köntösömet és összefoghatnám a hajamat. A zilált megjelenésemet Gombra foghatnám. Esetleg dönthetnék úgy, hogy többé nem izgat a külvilág, és bárki áll az ajtó mögött, megszabadíthat a rossz érzéseimtől. Talán ezt a csatát már el is döntötték helyettem.

Az ajtó felé irányítom magunkat, Gomb végre egyenletesen szopik, két lélegzetvétel között. Ismétlődő mozdulatai egy úszó víz alatti karcapásaira emlékeztetnek. Lassan megbékél az anyatejtől, a teste elcsitul, és megadja magát a jóllakott elégedettségnek. Nagy levegőt veszek.

A kémlelőlyukon át a kint álldogáló férfiban Peter nevű felső szomszédunkra ismerek. A halszemlencsén át a kopasz feje akkora, mint egy luftballon, amit szorosan a hosszú, vékony testéhez kötöztek, két gombszemével várakozás-

teljesen pislog. Megtorpanok – mégis mi az ördögöt szeretne ebben az órában? John, a férjem amúgy is bármelyik percben megjöhet.

Az ajtó mindkét oldalán áll a levegő. Kinyitom, azon tűnődve, vajon nem én akartam-e így.